

# STUDENTEN WEEKBLAD

16<sup>e</sup> Jaargang.  
No. 5.

REDACTEUREN:

H. SALOMONSON, H. C. SNETHLAGE, W. MAAS GEESTERANUS,  
J. H. MEYER, MEJ. M. A. DE VAL, A. J. MOLLINGER,  
W. F. E. VAN HASSELT.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

Vrijdag  
31 Oct. '13.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.  
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN  
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.  
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdag-  
middag 4 uur aan het Redactie-adres:  
VLAMINGSTRAAT 34.

## Inhoud.

### Delftsch Studenten-Corps.

Bericht.

Aan alle leden van het D. S. C.  
Onderlinge Wedstrijden Laga, door Spectator.  
Interacademiale Schaakwedstrijden.  
Weekverslag.

### Delftsch Vrouwelijke Studenten Vereeniging. Vereenigingsleven.

Snjeuntojounsselskip „Frisia”.  
De Reorganisatie van Toynbee.  
Delftsche Stud. Ver. „Onze Koloniën”.

### Gedachten en gedichten.

En tòch . . . . ., door J. v. R.  
Schets, door M. C. K.  
Daar zijn er, door En Ka.  
Oude Melodieën, door R. J.  
Raadsel, door A. V.  
Caricaturen van verre en nabij, I en II, door Jor-Hahn.

### Ingezonden.

Verklaring, door A. F. Bakhoven Jr.

### Feuilleton.

Edo Linde en zijn vriend, door Alexander Vanzomer.

### Boekbespreking.

Groote Mystieken, door v. H.  
's Lands welvaart in gevaar, door M. G.

### Technische Hoogeschool.

### Correspondentie.

### Lijst van Vergaderingen.

## Delftsch Studenten-Corps.

### Bericht.

De Thesaurier van den Senaat maakt bekend, dat er

Maandag 3 November	4—6 uur
Dinsdag 4        „	
Woensdag 5       „	

gelegenheid bestaat tot het storten der **Corpscontributie 1913—'14, eerste termijn** op de Senaatskamer.

Het bedrag hiervan is f 10.—

(Zij, die reeds viermaal gecontribueerd hebben, zijn op 't oogenblik niet tot betaling verplicht).

## Aan alle leden van het D. S. C.

### De Staalmeesters.

Er is een oude schilderij  
uit lang vervlogen jaren.  
Daar zitten mannen om een dis  
(waarop alleen een kleedje is)  
wat voor zich uit te staren.

Zoo zitten in dit jongste jaar  
een aantal menschen bij elkaar,  
... en sneller vliedt de tijd!  
De stumperds zijn in asch en zak,  
want ledig blijft de **ALMANAK**  
adres: **DE SOCIETEIT.**



### Onderlinge Wedstrijden „Laga”.

Vrijdag 24 October, plaats van handeling de Singel.

Langs de vaart een druk bewegen van fietsen, rijtuigen, auto's, vele sportslui in truien met breede kragen en zonder hoed, belangstellende bevolking enz.

Op de vaart knettert en sputtert de quasi juryboot, die er niet weinig toe bijdraagt om het aristocratische aspect van de wedstrijden te verhoogen. <sup>1)</sup>

Een troep nog niet afgerichte militairen verdeelt hun aandacht tusschen de commando's van den sergeant en de wedstrijden met 't gevolg dat ze elkaar op een wanhopige manier op de hielen trappen en op zichzelf een bezienswaardigheid worden.

Wachtend op wat komen zou, stond een troepje belangstellenden te praten.

Een vreemdeling passeerde op een motorfiets. En hij stapte af en vroeg of er iemand verdronken was. Maar men vertelde hem dat er juist wanhopige pogingen gedaan werden om niet te verdrinken — 't was gedurende 't nummer sciff van beginnelingen — en dat er wedstrijd was. Toen zei hij: „Oh”, en reed verder.

Hij begreep niet wat het zeggen wilde: wedstrijd.

Hij wist niet hoe daar twee, vier, ja soms zelfs acht jongelingen, gezamenlijk slechts één doel voor oogen hadden, hoe zij in een alles-oversteggend rythme ieder een onderdeel werden van één groot geheel, waarin zij geheel opgaan, in het weten, dat elk uitblinken op zichzelf negatief werkt en dat slechts absolute gelijkheid tot in de kleinste onderdeelen resultaat zal hebben.

Had ik eens Vondel's pen, voorwaar ik zou zingen:

Twée <sup>2)</sup> zielen gloe'nd aaneengesmeed  
De roode truitjes doorgezweet.







---

## D. V. S. V.

---

D. V. S. V.

Het bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

Mej. H. J. van Lutsenburg Maas, Presidente.  
Mej. H. W. de Groot, Secretaresse.  
Mej. H. J. Kruseman, Penningmeesteresse.

---

## Vereenigingsleven.

---

### Snjeuntojounsselskip „Frisia”.

Snjeuntojoun wier de earste gearkomste fen „Frisia” feusels. 't Wier 'n joun sa 't wy yn tiden met belibbe hanwe. D'r wiernen in hiele prottealdeljue komt en hja wiernen 't sūpen noch net verleart. 't Spiet us tige dat Sjerp hounegiesler net kām, want de berntjes wiernen dertroch mar whet oerdwealsk.

Njonkenlytsen kam ek 't fiefde berntsje ut 't heitelān. Die wier al yn syn sneinske klean mei foetlappen oan. Dat kin dochs net for sa'n lyto berntsje; wy hawwe him dat spul mar ofskoat.

Pake Ype wier efkes ut syn hushālden britsen en kām noch yn de lette joun; oars in tige oppassend man for wief en bern.

Oare moanne is 't jirdei mei dik ōten yn de herberge. Dan matte de berntjes in ferskē sjonge for de ālde Gue.

De foarsitter,  
J. SLIM.

---

### De Reorganisatie van Toynbee.

De reorganisatie is geslaagd.

Dat bleek 'n Vrijdag al bij de inschrijving toen het zaaltje van „Unitas” maar steeds gevuld bleef ondanks het harde gepen van vier bestuursleden. En na afloop wees de telling uit dat voor alle klubs te zamen zich ruim drie honderd personen hadden opgegeven.

Daar zijn de teekenklubs met 19 en 25, de club in Engelsch met 35 die in Nederlandsche Taal met 55 leerlingen.

Het komt er nu op aan te zorgen dat de verwachtingen niet teleurgesteld worden, m. a. w. dat de groote toeloop niet oorzaak wordt, dat het onderricht onvoldoende tot zijn recht komt. Daarvoor is allereerst noodig dat de groote klubs worden gesplitst zoodat elke leider hoogstens een twaalfstal leerlingen voor zijne rekening krijgt.

---

Doch keiner hat den Tron erreicht;  
Sie irren in dem nebeligen Berge  
Sie seh'n den Tron nicht, nicht den Nebel,  
Höher, langsam höher steigt der Herrschersitz;  
Es ist alsob er zweifelt.  
Noch eine kurze hoffnungsvolle Spanne zögert.  
Ja, da — der Herrscher ist's, er sieht, erreicht ihn,  
Nimmt die Krone,  
Und alles starrt hinauf,  
Und über alle Wolken schwindet hin der Riese auf dem  
[Trone.]

Die Zeit verfließt,  
Die Welt ist voller zäher Geister.  
Nicht Trone sind mehr, keine Riesen;  
Nur die Erinnerung bleibt die nach ihm strebt.  
Doch irre ist der Weg der immer wendet —  
— Niemals endet.

Voelt ge uit zijn gedicht dat er geen Da Vinci's meer komen zullen?

Edo bewonderde zijn jongen vriend — niet met woorden, maar met blikken, met oogen groot van teederheid. Maar zijn vriend wist niet wat die oogen wilden zeggen. —

Job las nog een gedichtje voor:

Warum schaust du denn so trüb?  
Warum tränen deine Augen,

Ik behoef eigenlijk niet verder te schrijven: de bedoeling is duidelijk: *Wij hebben nu nog meer Klubleiders noodig*, vooral voor de taalklubs en de klub over stoommachines. Wie lust gevoelt aan dit werk deel te nemen, nu zoo overtuigend gebleken is, dat de behoefte er aan bestaat, melde zich aan bij ondergeteekende.

J. GOUDRIAAN JR.,  
Koornmarkt 38.

---

### Delftsche Studentenvereniging „Onze Koloniën”. Opgericht 12 December 1942.

Het bestuur heeft zich samengesteld als volgt:

F. W. Lutter, Voorzitter.  
H. C. U. J. Huber, 1e Secretaris.  
W. Bakker, Penningmeester.  
W. L. Utermark Jr., 2e Secretaris.  
Mej. H. van Gennep, Commissaresse.

---

## Gedachten en Gedichten.

---

### En tòch....

Ik zal niet zeggen, wat wij beiden weten.  
Ik zal zal niet klagen van mijn eigen pijn.  
Ik zal alleen maar stil je handen nemen,  
Je handen, die als bleeke bloemen zijn.

Zoo zullen wij, schoon Lief, getweeen droomen  
Van onzer zielen diepst geheimenis,  
En in mijn hart zal 't blijde weten komen  
Dat in dít leed ons leven eenheid is.

1913. J. v. R.

---

### Schets.

Der Wahn ist kurz  
die Reue ist lang . . . .

Met gegroefd voorhoofd en overhangende wenkbrauwen, tuurde hij naar buiten. Hoe lang hij daar reeds zat wist-ie niet, — bekommerde hem niet.

Vandaag had-ie 't gehoord. Iemand, die hem een genoeg dacht te doen, sloeg 't hem zoo ruw in 't gezicht: „Zij gaat ook weer trouwen, hè!?” Eerst had hij, dom, niets vermoedend, gevraagd: „Wie gaat trouwen?” Voor hij die vraag beëindigd had, wist-ie reeds wie, — toch grof-beet de ander hem toe: „Nu je eerste vrouw”.

---

Die ich nur hab' gekannt  
Wenn sie so seelenvoll, unendlich viel verheiszend zu  
[mir sah'n?  
Im groszen tiefen Meer des Glücks das sie mich raten lieszen  
Ertrank ich gleich als ich den ersten Tropfen kosten wollte;  
Und nun, mein Lieb?  
Ist dies der Boden den mein vielerträumtes Glück nie  
[haben sollte?

Wie wunder schaust du mich jetzt an;  
Oh, du, dein seelisch' Lächeln kehrt zurück —  
Ich küsse dich, mein Lieb, mein Lebensglück.

Die climax op het laatst zeide Job zoo innig, zoo harts-tochtelijk.

Toen was het stil in de kamer, de zonnegloed was bijna over en beiden bleven ze in dezelfde houding; Job keek naar Edo die zijn gezicht in zijn handen verborgen hield en niet antwoordde om niet te laten zien welk een zwaren strijd hij in zijn binnenste moest voeren. — Eindelijk nam hij zijn handen weg en Job keek in het smartelijk ineens zoo oud geworden gezicht van zijn vriend en voelde een beklemming, hij kon niet begrijpen, hij voelde zich in die donkere, stille kamer met dat zwijgende, plotseling zoo veranderde gezicht alsof hij al dien tijd in een verderflijken waan had verkeerd en dat was de schuld van dat gezicht — de catastrophe was er en hij zou er niet meer uit kunnen, uit het bederf.



Hij had een eind gemaakt aan 't gesprek, drukke bezigheden voorgewend en was naar huis gegaan, stil de trap op naar zijn kamer, had even zijn pijn-stekende oogen toegedrukt, zoo stijf met z'n duim en wijsvinger, was neergevallen in z'n bureaustoel.

Hier overdacht hij de dagen, die verstorven waren, maar waaraan hij de herinnering niet vermocht te dooden.

Hij zag zich als kind, zag de plaats waar hij haar op twaalf-jarigen leeftijd voor 't eerst ontmoet had, herinnerde zich de gesprekken, die ze voerden, als ze samen, eerst hand in hand, naar school wandelden. Later, wist-ie nog, hadden ze gebloosd, als toevallig hunne handen langs elkaar schuurden en zij er de warmte van voelden. Toen waren ze al zestien! was hij op 't gymnasium. Toch zagen ze elkaar nog dikwijls, want de ouders waren bevriend.

Daarna ging hij studeeren, bleef zij thuis. In de vacantiën genoten ze samen. Met Kerstmis van muziek en avondpartijtjes, 's zomers op groene wegen, in bosschen en duinen.

Toen „wisten ze 't reeds voor elkaar”, zeiden niets, kleurden slechts als vreemden hen soms „knowing” toelachten.

En wat juichte ze dan mee, als hij slaagde voor z'n examen? Bij z'n laatste examen kwam ze heel onverwachts naar Amsterdam en zat hem op z'n kamer op te wachten. Daarna hun engagement, een voortdurende reeks van gelukkige dagen, ook plannen voor de toekomst. 't Geluk diende hem, spoedig kwam deze praktijk vrij. Vol hoop kwam hij hierheen, trouwde spoedig.

Wat genoot ze hier buiten van de schoone omgeving. 's avonds bleef hij thuis, bezocht geen patienten meer. Ze gingen soms samen wandelen, spraken over bloemen en planten, haalden jeugdherinneringen op, genoten! Ze huilde bijna als ze hem 's avonds kwamen roepen.

Toen kwam 't kind, zijn kind, die lichte veder uit de vleugel der Liefde!

De jaren vervlogen en ook de droomen. Z'n praktijk werd drukker en minder kwam hij thuis. Lange winteravonden zat ze alleen, of ging naar Schouwburg of Concert, alleen.

Ze voelde minder voor 't huiselijke. Ook al omdat hij niet meer genoot zeker, anders snapte hij 't niet, want vroeger . . . .!

Als ie vroeg klaar was, bleef-ie toch maar weg, bleef praten met patienten, die 'm sympathiek waren, ging ergens in de naast bijzijnde stad eten . . . ! Ieder voor zich leefde een leven.

Zij ging langs hem, ze raakten elkaar niet meer, soms ja dan verveelde ze hem . . . ! 't Kind bleef zijn kind, zijn hoop.

Eindelijk gebeurde 't. Lang reeds had-ie 't vermoed. Ze hadden hem reeds vele malen gewaarschuwd, hij kon 't niet gelooven. Zou ze zoo slecht zijn?!

't Schroeide hem pijn in de borst, nu hij dacht aan dien avond, toen hij onverwachts thuis kwam en met eigen oogen zag, wat men hem reeds zoo vele malen ingeblazen had. In een paroxime van drift had hij dien schoft de trappen afgeslingerd, was met vier stappen beneden geweest, om 'm in z'n nek te grijpen en, om 'm op straat te kwakken.

Het werd al donkerder en vager, en alsof het oordeel over hun beiden nu geveld was begon Edo te spreken, met gebroken stem:

Job, als je menschenkennis had gehad vóór je me kende, als je gewaarschuwd was geweest wie ik ben dan zou je dadelijk gezien hebben dat je te doen had met iemand die je — Job — ik ben — een paria — van de maatschappij — Job — begrijp je het — — ik — bemin — — jou —

Toen barstte Edo in snikken uit en liet zijn bovenlijf op den divan glijden en huilde in de kussens.

Job was perplex, toen kwam ineens woede in hem op — lammeling — en hij balde zijn vuist — maar toen hij naar Edo keek overviel hem medelijden met den man die door de natuur gedeemd was slecht te zijn — en hij viel op een stoel neer en trachtte te denken of het wel slecht was — toen begon hij met Edo te praten.

Edo, dat moet je heele leven je groote strijd blijven, je moet sterk *willen* zijn — wil je — Edo, je *moet* het anders kun je toch niet in de maatschappij blijven bestaan.

Daarom maak ik me van kant — ik hoor het nu ook van jou zelf. — Job schrok van hetgeen hij gezegd had. —

Neen Edo, zoo bedoel ik het niet, je kunt natuurlijk wel blijven — je *moet* hier blijven — het zou laf zijn om dien strijd van te voren op te geven. —

— Ik heb al zoo lang en zoo zwaar gestreden, Job. —

— Toe, maar blijf dan — doe het dan terwille van mij — ja, wil je. —

Het scheen Job alsof hij Edo redde wanneer hij maar

Daarna had-ie ook hier gezeten, den ganschen nacht, had uit razernij cocaïne willen nemen, 't toch niet gedaan, had zich bedwongen en haar geschreven dat ze weg moest gaan, weg uit zijn huis, drie dikke strepen had-ie getrokken onder dat „zijn”.

Wat leed hij, gedurende de dagen van de echtscheiding en wat gelukkig was-ie, toen 't kind hem werd toegewezen!

Nieuwe moeielijkheden kwamen. 't Kind vroeg om een opvoeding, 't huishouden om een bestierende hand. De eene huishoudster na de andere vertrok, tot eindelijk, 't weer gezellig werd thuis. Hij kwam geregeld eten, bleef 's avonds lang praten. 't Werd weer als vroeger.

Al z'n kennissen hadden verbaasd gestaan, toen hij vertelde dat-ie hertrouwen ging. Was 't wonder?! Hij was weer jong geworden.

Toch was 't niet zoo geweest als eerst, toen met „haar”. Hij had daar telkens maar aan moeten denken, had vergelijkingen gemaakt.

Z'n vrouw had dat wel gemerkt en had telkens gezegd als hij zoo stil keek: kom paatje wat somber je?!

Dat vervelende „paatje” hoe zou hij dat haar zeggen, dat toch af te wennen?

In z'n peinzen had hij de deur niet hooren opengaan, maar voelde plots twee handen voor z'n oogen en hoorde: „Wie ben ik”? Voor hij antwoordde sprong zijn vrouw op z'n knie, kuste hem en zei: „Paatje wat somber je!” Zacht duwde hij haar weg.

„Vrouw laat me alleen, ik heb ernstige zaken en laat dat vervelende „paatje” voortaan achterwege!”

Nijdig sprong ze op, verliet de kamer mokkende: „Vrouw, vrouw, eerst was ik liefste en nu vrouw! vrouw!”

Dicht sloeg de deur.

Hij was opgestaan, had z'n handen in z'n zakken geplaatst en ijsbeerde door de kamer. Z'n kin ruste op z'n borst en hij mompelde: „Ze gaat trouwen!” Weer voelde hij dien nijdigen prik achter in z'n oogen en bedrukte met duim en wijsvinger de oogleden. „En waarom ook niet? Hij had 't immers ook gedaan!”

Natuurlijk wist ze dat. Ja, maar hij deed 't voor 't kind!

Een ander genoot nu, wat hij eerst genoten had? Neen dat kon niet! Ook zij zou, een ander kussend denken „an Tagen der Jugend”, ook zij zou tafreelen zien in eenzame bosschen, waar twee zielen één werden door reine liefdekussen. 't Was onmogelijk. Ze had dien ander niet lief, zooals ze hem lief gehad had. Hij zou 't haar vragen willen, haar toeschreeuwen dat 't niet kon, niet mocht . . . .

Een dwaze begeerte stroomde door z'n verward hoofd.

Hij schoot in z'n jas, nam z'n hoed, snelde naar 't station!

Hij zou haar zien, haar spreken. Een koortsachtig verlangen maakte zich van hem meester.

Hoe meer de trein 't plaatsje, waar ze woonde naderde, des te sneller stroomde z'n bloed. Met een schok stond de trein stil.

(Zie verder Tweede Blad).

voorloopig wist dat hij zich niet dadelijk vergiftigen zou — morgen zou hij wel verder praten — hij moest er zich eerst indenken — en wachtte nu in spanning — zou hij willen beloven niet dadelijk vergif te nemen — zou hij?

— Job — ja, ik doe wat je wilt — geef me dan een kus — Job. —

Maar Job's gezicht benam hem weer alle hoop en snikkende viel hij weer in de kussens.

Job kon het niet meer dragen — hij voelde zich beleedigd — en toch was hij vervuld van medelijden. Toen werd het hem te machtig, hij rende de deur uit, de trappen af en liep en holde naar buiten, naar de bosschen en velden — weg -- weg.

Langzaam werd hij kalmer en begon weer geregeld te denken. Had Edo hem niet ook op ander gebied bedrogen — was hij een dichter — een wijsgeer — neen, neen een dwaas, een zot, dat Edo hem in de lucht stak was het middel om zijn doel te bereiken!

En toch, was *hij* niet veel meer te beklagen, de arme, verkeerd bedeelde?

Na dien heeft Job hem niet meer gezien. Linde trouwde een oude schatrijke weduwe en liet nooit meer iets van zich hooren.

ALEXANDER VANZOMER.



# TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD  
van 31 OCTOBER 1913. No. 5.

Hij stapte uit, voelde de kille avondwind langs z'n gezicht snijden.

Toen bedacht-ie eerst, dat-ie getrouwd was, dat-ie overspel deed!

Hij deinsde terug „overspel!”, wilde terug gaan, maar 't sterke verlangen overmeesterde hem. Haar zien! Haar spreken!

Uit de verte reeds, zag hij haar woning. Nu benauwde 't hem toch. Neen 't mocht niet . . . . Hij wilde . . . . Als z'n vrouw 'teens wist, dat-ie . . . . Weer schokte 't door zijn hoofd. Toch liep ie door, stond nu voor de deur. Binnen brandde licht, daar zat zij.

Bellen? Zijn hand daalde weer . . . . hij durfde niet. Eerst eens zien of er een spleet was in 't gordijn. Hij zag niets. Misschien wel zat die ander daar ook, genoot van haar bijzijn, van haar, die eigenlijk van hem was . . . . . geweest.

Weer die snijdende waarheid!

Nu liep hij terug met gebogen hoofd, slap. Nu eerst drong alle kille waarheid tot 'm door, nu eerst voelde hij wat-ie afgesneden had met z'n echtscheiding, met z'n tweede huwelijk.

't Werd laat en later. Terug kon hij niet meer, slapen wilde hij niet, . . . . . lopen, lopen in den killen donkeren nacht.

Zooals z'n leven voortaan zijn zou, zoo kil en droef en zwart was deze nacht!

Kerstvacantie 1912—'13.

M. C. K.

## Daar zijn er —

Daar zijn er die hier komen,  
Aan feesten geen gebrek;  
Maar komt het tot examen doen  
Dan houden ze hun bek.  
't Moreel gaat naar den bliksem,  
Hun geld gaat naar de maan.  
En na een jaar of zeven  
Haalt pa ze hier vandaan.

Daar zijn er die hier komen  
En werken als een stier.  
Maar ach heet dat studeeren?  
Student zijn ze geen zier.  
Nooit komen ze op 't sportveld  
Of ziet men ze in de kroeg.  
Ze mijden voor- en leeszaal  
Maar — komen klaar heel vroeg.

Daar zijn er die hier komen  
Ze fuiven op hun tijd,  
Verknoeien niet hun dagen  
Maar weten van jolijt.  
Al zijn 't er ook maar weinig —  
— Van drie zag ik er één —  
Zij weten van studeeren  
En zijn student meteen.

EN KA.

## Oude Melodieën.

Eens zeide zij, dat zij mij liefbad;  
Dat is nu reeds lang geléen.  
Toen waren de dagen zoo helder,  
En was ik nimmer alleen.

Nu zijn er de dagen als nachten  
Zoo somber, zoo lichtloos, zoo zwart,  
Nu zit ik hier eenzaam-verlaten,  
En ben héel alleen met mijn smart....

R. J.

## Raadsel.

Eén letter midden uit mijn naam  
En ge hebt een oven om te bakken,  
Ge ziet me zelden op de kroeg  
Of 't moest zijn om er te k.....

Ge zult mijn naam nog wel niet weten  
Maar weet dan nog: ik schrijf heel goed,  
Op katterige eerste-jaars ben ik gebeten  
Dan bruist mijn sociale bloed.

A. V.

## Caricaturen van verre en nabij. I.

'k Vertoon hier voor 't geëerd publiek,  
Vriend Ruster, stud Ego-techniek. \*)  
Het is een leuke, kleine man,  
Die denkt, dat ie goed schrijven kan.

Zijn facie is even breed als lang,  
Voor oudheidkenners van veel belang;  
Zijn stijl is tevens zeer antiek,  
't Geheel: een klein gebleven Griek.

Hij schrijft heel graag van cruë dingen  
Hoog dravend; om je eerbied af te dwingen! —  
Dan 's avonds loopt hij niet alleen,  
Maar-gaat na kuische nachtzoen heen.

Het voetbal moest men hem verbieën,  
Je stoot je enkels aan zijn knieën;  
Zijn botten zijn ook veel te hard,  
En hij loopt zich in zich zelf verward.

Om een gesprek 't ontwijken, zie je 'm wel  
Zich makkelijk prikkelen met een spel;  
Hij weet zich van alles wijs te maken,  
Te goeder trouw diep in de put te raken.

Maar, goeie Goden, 't is een beste vent,  
(Al is ie aan zoo'n vloek wat veel gewend).  
Wel heerejé, hij kan zijn tijd verdrijven;  
Die knaap zal hier nog jaren blijven!

JOR-HAHN.

\*) Staat ingeschreven voor E, dus...

Een ander oordeel . . .  
Hij is en hij blijft het listige boertje.

## Caricaturen van verre en nabij. II.

Een wond're sterre ziet men staan,  
die — in den Balkan opgerezen —  
de eerste onder ons moest wezen  
en nu... al gauw zal ondergaan.

Een lichtend punt... een vraag voor velen,  
een zwijgend raadsel, ernst en stil;  
maar in dat zwijgen schuilt een wil  
die standhoudt tegen dwangbevelen.

Maar kijkt men op een held'ren nacht  
eens lang aandachtig naar den hoogen  
dan... knipt hij even met de oogen,  
en is het of hij stiekum-lacht!

JOR-HAHN.



---

## Ingezonden.

---

### Verklaring.

Mijn stukje: „Een ander oordeel”, was voor een groot deel bedoeld als protest tegen de manier, waarop Ruster meende te moeten reageeren op een ernstige klacht van een der gemolesteerde meisjes: tegen het niet-openlijk verdedigen, doch op bedekte wijze mooipraten van daden, die ik steeds hoop te blijven afkeuren, desnoods in nog krasser termen!

Nu Ruster, geholpen door een groot filosoof, op dezelfde wijze tegen mij voortgaat, ook nu weer zich bewegend langs kronkelpaden van kwasi-geestigheid, zal ik hem en zijn vriend stilletjes laten in „alleen-staande studentenwereld, die in zich zelf moet vinden, de eeuwig jonge kracht tot leven”. Mijn vorig stukje blijkt duidelijk genoeg mijn mening over dergelijk geschrijf te hebben weergegeven!

Dat, overigens iemand, die meent dat één-zijn met de maatschappij tot bioscoop-neigingen leidt, die blijkbaar de trek naar de bioscoop als gewichtigst maatschappelijk verschijnsel heeft opgemerkt, mij doet blijven denken aan een katterig eerste-jaars, kan alleen Ruster zelf me kwalik nemen!

A. F. BAKHOVEN JR.

---

## Boekbespreking.

---

GROOTE MYSTIEKEN No. 5. TAULER,  
door Dr. W. J. Aalders.

Uitgave Hollandia-Drukkerij, Baarn.

In de pastorie van Beest gevormd, en door de Hollandia-drukkerij verveelvuldigd, is het boekje evenals zijne voorgangers wit omkaft in den handel gekomen.

Maar in dit boekje wordt juist de man behandeld, van wien gezegd werd, dat hij met zijn vurige tong het aardrijk had aangestoken, de man die niet als zijne voorgangers, Eckehart en Suso, de eenigszins dichterlijke preeken van een kloosterleeraar gaf, maar die zich tot het leven, tot de praktijk richtte.

Hij sprak, alhoewel de ondergrond van zijne gedachten evenals bij Eckehart een in mystieke richting doorgevoerde speculative Philosophie was, bovendien niet als bij den ander gestolen van Thomas van Aquino, op eene voor haar verstaanbare wijze tot de menschenmassa, zoodat eene nadere bestudeering van deze groote persoonlijkheid ook in onze dagen van veel nut kan zijn.

En juist met behulp van dit boekje, waarin het besproken onderwerp op zoo'n duidelijke, aangename manier behandeld wordt is dit een ieder mogelijk.

v. H.

'S LANDS WELVAART IN GEVAAR! Een ernstig woord tot het Nederlandsche Volk, door de Nederlandsche Vereeniging „Onze Vloot”.

In deze brochure geeft de Vereeniging „Onze Vloot” eenige beschouwingen naar aanleiding van het rapport der Staatscommissie voor de verdediging van Nederlandsch-Indië. Die beschouwingen echter zijn in hoofdzaak een verdediging

van de plannen dier Commissie, terwijl van de tegengestelde opinies, behalve van die van Mr. v. Gijn, geen melding wordt gemaakt.

Voor belangstellenden een zeer belangrijk geschriftje. Dat echter op mij de indruk maakte, van een te groot vertrouwen in de onfeilbaarheid der Staatscommissie, net alsof er buiten die Commissie geen hoogstaande mannen gevonden worden, „die na ernstig beraad en koel overleg” tot een ander resultaat kwamen.

M. G.

---

## Technische Hoogeschool.

---

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken 22 October 1913, No. 15418<sup>1</sup>, Afd. O., is met ingang van 1 November 1913 aan P. J. Schoonenberg technoloog te Delft, op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de anorganische en physische scheikunde aan de Technische Hoogeschool te Delft en benoemd tot assistent voor de anorganische en physische scheikunde met ingang van 1 November 1913, F. Goudriaan.

—o—

Dr. J. Clay, Privaat-Docent aan de T. H. in de Natuurphilosophie, behandelt in den cursus 1913—1914: De Geschiedenis van de nieuwere Wijsbegeerte in verband met het ontstaan van de moderne Natuurwetenschap”, elken Woensdagavond, 7—8 uur, Zaal 4, Hoofdgebouw.

Vrije Toegang.

---

## Correspondentie.

---

Aan J. H. Uw stukje was voor plaatsing ongeschikt, indien U dit wenscht zullen we het aan de betrokken persoon doorsturen.

---

## Lijst van Vergaderingen.

---

Vanaf 1 November zal in de Technische Boekhandel J. Waltman Jr., Binnenwatersloot, een lijst ter inzage en ter intekening liggen.

Hierop kunnen de Secretarissen invullen van de vergadering hunner vereeniging:

datum, uur, plaats van bijeenkomst, naam van den spreker, onderwerp.

Deze lijst zal tevens dienst doen voor de wekelijksche Agenda der vergaderingen in het Studenten Weekblad.

In het algemeen belang is aller medewerking noodzakelijk.

---

### Technologisch Gezelschap.

Algemeene Vergadering op Dinsdag 4 November, in zaal  $\alpha$  van het Natuurkundig en Electrotechnisch Laboratorium.

Spreker: Prof. Dr. M. de Haas, Hoogleraar aan de T.H.  
Onderwerp: Stralingsdruk (met demonstratie).

### Delftsche Studenten Debating-Club.

Maandag 24 November, 's avonds om 8 uur, op de leeszaal der S. P.

Spreker: Dr. J. Schoemaker.



---

 ADVERTENTIEN.
 

---

 TE HUUR TE RIJSWIJK:  
**twee flinke ZITKAMERS**

met Balkon en aparte Slaapkamers,  
 met of zonder pension, en te aanvaarden met December  
 of Januari. Dicht bij de tram gelegen.

Adres WILLEMSTRAAT 19, RIJSWIJK.

**Aangeboden:**  
**gelegenheid om te Dineeren**

voor  $\pm$  6 Heeren.

Adres OUDE DELFT 120.

 Bij beschaafde familie in DEN HAAG bestaat  
**gelegenheid tot inwoning,**

voor één of twee jongelui die de Technische Hoogeschool  
 bezoeken. Grootte, rustige Studeerkamer met prachtig uitzicht  
 en frissche Slaapkamer. Pensionprijs  $\pm$  f 50,— 's maands.

Franco brieven onder No. 6575, Bureau van dit Blad.

VOORHANDEN bij de

Technische Boekhandel en Drukkerij  
 J. WALTMAN Jr.,

== BINNENWATERSLOOT 33: ==

**Voetbal-Jaarboekje**  
 16e Jaargang.

Uitgegeven door den Nederlandschen Voetbalbond.

PRIJS f 0.50.

**A. J. BROUWERS Jr.,**

Lange Geer hoek Breestraat.

TELEPHOON 271.

**Luxe Vulhaarden**  
**en Kachels.**

CONCURREERENDE PRIJZEN.

Technische Boekhandel en Drukkerij  
 J. WALTMAN Jr.

AFDEELING DRUKKERIJ  
 Vlamingstraat 34 :: Telefoon 286

LEVERT ALLE

**DRUKWERKEN.**

Voor nette uitvoering en vlugge levering  
 wordt ingestaan.

VOORHANDEN BIJ DE TECHNISCHE BOEK-  
 HANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR.

**De afsluiting en gedeeltelijke  
 droogmaking der Zuiderzee**

BEKNOPT OVERZICHT, SAMENGESTELD  
 OP LAST DER ZUIDERZEE-VEREENIGING  
 TER GELEGENHEID VAN DE EERSTE  
 NEDERLANDSCHE TENTOONSTELLING OP  
 SCHEEPVAARTGEBIED TE AMSTERDAM  
 IN 1913.

PRIJS 25 CENT.


**C. MENSERT Pzn.**

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

De Koninklijke Akademie  
 en

de Polytechnische School

kost thans VIJF GULDEN.

Er zijn nog slechts een beperkt aantal exemplaren.  
 Stel het bestellen niet te lang uit. De voorraad kon  
 dan uitgeput zijn. (Zie de circulaire gezonden aan  
 alle dames- en heeren ingeschrevenen).

Voorhanden bij de

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ  
 J. WALTMAN Jr. — Binnenwatersloot 33-35.

OUDE DELFT 120 - DELFT.

Uitzending van Dinners.

Levering van Schotels.

Dagelijks verkrijgbaar de bekende NASSI GORENG.

Aanbevelend,

Oude Delft 120. Chr. F. RÜTER.

VERSCHEENEN:

BEKNOPTE HANDLEIDING

**No. 43**

**Gereedschapwerktuigen.**

Voorhanden in de Technische Boekhandel en  
 Drukkerij J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.





DE ROMAN VAN BERNARD BANDT  
 ═══ DOOR HERMAN ROBBERS ═══

IS THANS VERSCHENEN IN EEN UITGAAF, HANDIG VAN FORMAAT,  
 NET EN HELDER VAN DRUK, IN KEURIG VERSIERDEN STEMPELBAND,

VOOR VIJF-EN-ZESTIG CENT.

MEN KAN NU

DE BEIDE MEESTERWERKEN

VAN HERMAN ROBBERS:

„DE BRUIDSTIJD VAN ANNIE DE BOOGH”

EN „DE ROMAN VAN BERNARD BANDT”

VOOR EEN GULDEN EN DERTIG CENT

TE ZAMEN IN BEZIT HEBBEN.

BEIDE BOEKEN ZIJN STEEDS VOORRADIG BIJ DE  
 TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ  
 J. WALTMAN JR. BINNENWATERSLOOT 33, DELFT.

